

ESQUERRA

REDACCIÓ:

Màrtirs de Jaca, 9

SUBSCRIPCIÓ:

1'75 pts. trimestre

ANUNCIS: Preus convencionals, segons tamany i número d'insercions.

ANY I - NÚMERO 7

OLOT, 28 DE JULIOL DEL 1934

Dos comentaris

per A. DOT ARXÉ

De política internacional

Els règims que en nom de l'ordre s'imposaren en alguns dels Estats més importants d'Europa, trontollen. La disciplina fèrria, que constitueix el fet principal de la seva existència, a més d'ésser incapaç d'aturar l'avenç normal que va prenent en les consciències l'afany d'una vida nova, no és prou eficaç per evitar l'exteriorització de les xacres més infamants que són norma en el règim caduc que pretenen aguantar.

Xacres, com l'instint de barbàrie, l'assassinat com a norma expeditiva per eliminar al qui s'oposa a un caprici de l'home superior que dirigeix l'Estat; l'expoliació legal a les persones i a l'erari públic per a premiar l'adhesió i la complicitat; la prostitució de les costums; la persecució de la consciència per tal d'obligar a l'acatament d'unes normes i moltes altres qualitats que tenen aquests règims, que han vingut a salvar la legitimitat de la societat, i que són els corcs que acabaran amb la seva estructura tradicional.

Ni l'Austria dels fets de febrer i de juliol, ni l'Alemanya dels fets de juny, ni la Itàlia butxí de Mateotti i de la pallassada constant, que posseeixen aquestes xacres com a norma de conducta, poden salvar-se.

La reacció, que abans de conformar-se a desaparèixer s'hi produeixi, apagarà, adhuc, a conseqüència de la seva folla carrera, la llum pròpia que ha tingut fins ara la seva fesomia.

Es pot contenir, però no vèncer, l'obra constant que el desvetllament de consciència produeix en els ciutadans, i sap tothom que fruit de la contenció dels ímpetus humans, és acabar amb allò que la produeix i que com més passi el temps més profunda serà la transformació.

Cal que ho sigui. La victòria del règim nou depèn d'això. Per haver deixat escaletxes en la República Espanyola, per on han pogut filtrar-se aires del règim vell, tenim la nostra angoixa. Ha de tenir-se present.

Un fet simptomàtic

La situació política d'Espanya, s'aclareix a mesura que passen els dies i que poden produir-se, mercès a la imperícia d'un Govern, fets que galvanitzen el sentiment dels ciutadans.

A conseqüència d'això, la consciència popular, s'emmarca delimitant exactament els termes en dues posicions.

Per una banda, apremiats per l'experiència, els partits que amb dignitat responen als postulats, es disposen a esmenar les seves tàctiques i a preparar l'ambient per tal de reconquerir per a la República el seu esperit genitor.

Per l'altra, totes les forces reaccionàries, que en la revolució d'abril fugien espantades, fent honor a la seva tradició de traïdors a allò que s'els encomana, paguen la benevolència del règim sotjant continuament les seves passes com garçes que esperen el seu botí. Fins ara, havien pretès fer creure que s'apropaven a la República sincerament; una partida de polítics fan encara semblant de creure-s'ho, perquè això els permet usdefruïtar posicions des de les quals prossegueixen les seves aficions que feren cèlebre a alguns d'ells el seu pas per l'Ajuntament de Barcelona; és probable que aquests no s'hauran ni adonat de la sobtada virada que han fet els partits de dreta, declarant-se sense pal·liatius, precursors d'un retorn del règim funest que feu possible l'adveniment de la República. Els termes, doncs, es presenten concrets, com si la batalla tingués d'ésser imminent. Que passarà quan es produeixi? Ja ho veurem.

Per ara recullim els símptomes, i ens esperona el fet, evident i immutable, de què en definitiva, la idea venç sempre als interessos.

Laïcisme i antireligiositat

per DEMÒFIL

I

El confrare local, «El Deber» i el nostre dilecte amic, el cèlebre professor del Grup Escolar d'aquesta ciutat, senyor Josep Fàbrega, han encetat una interessant polèmica, sobre l'escola neutra o laica.

Els dos polemistes, com acertadament remarcava l'amic Fàbrega en el seu treball, publicat a l'ESQUERRA, en el número de la setmana passada, tenen un esperit diametralment oposat.

Una cordial sinceritat i rectitud d'intenció, un esperit autènticament liberal i republicà, com a empordanès que és, i en conseqüència una intel·ligència oberta i sensiblement respectuosa amb els pensaments i sentiments d'altri, un noble afany de substituir, en l'ordre moral, les velles normes, evidentment caduques, pels nous corrents de la Nova Escola, avui laica i demà... potser antireligiosa, amb l'ajuda de la qual es faci una intensa labor de renovació espiritual que assegurui, o almenys prometi formalment aconseguir una Societat lliure de la major part de prejudicis que avui, lluny d'estimular-la, li serveixen de foc i d'inútil llastre en el seu quotidià esforç de millorar i organitzar-se segons formes de govern més justes i humanes. Així pensa i sent l'amic Fàbrega. «El Deber», per contra, cobeja una ideologia ben diferent. Per regla general, vota en contra de tota idea renovadora; l'assaig de nous sistemes de governs, d'ensenyament, etc., és, per a ells, donar un salt a les tenebres, quan, segons «El Deber», els motllos vells, una mica reparats, són suficientment aptes per a mantenir un ordre social perfecte, si no fora aquesta -per a nosaltres salvadora- inquietud de la classe que fins avui ha tingut de suportar la feixuga tasca de treballar per a tots i haver de viure ella al llindar de la misèria, ço és, el proletariat, la classe obrera, en general.

Condemnar l'esperit de rebel·lió d'aquesta classe social, quan s'hauria d'es-